

Izhaja vsak četrtak ob 11. uri dopoldne. Rokopisi se ne vračajo. Nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Cena listu zonska: a) celo leto 4 krone, za pol leta 2 krone. Za manj premožne: za celo leto 3 krone, za pol leta K 150. Za Nemčijo je cena listu 5 K, za druge dežele izven Avstrije 6 K.

Rokopise sprejema „Narodna Tiskarna“ v Gorici, ulica Veturini št. 9.

Naročnino in naznani s prejemno upravnitvo, Gorica, Semenška ulica št. 16. Posamezne številke se prodajajo v tobakarnah v Šolski ulici, Nunki ulici, na Josip Verdijevem tekalšču nasproti mestnem vrtu, pri Vac-lavu Baumgartl v Korenjski ulici in na Korenjskem bregu (Riva Corneo) št. 14. po 8 vin.

Oglašni in poslanice se računajo po petih vrstah in sicer: če se tiska enkrat 14 v., dvakrat 12 v., trikrat 10 v. Večkrat po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Bajt v Gorici.

Tiska „Narodna Tiskarna“ (odgov. L. Lukežič) v Gorici.

Tretji slov. katoliški shod.

(Konec.)

Drugo slovesno zborovanje.

Med drugim slovesnem zborovanju je prišel na shod tudi tržaški vladika dr. Nagl, katerega je predsednik Povše v imenu shoda pozdravil.

Med pozdravljenimi na tem drugem slovesnem zborovanju so bili tudi preč. opat Fr. Ogradi iz Celja in drž. posl. dr. Gregorčič. Opravičili so svojo odsotnost g. saborski poslanec Vlahovič, dr. Voušek, drž. posl. v Mariboru, dr. Luginja v Pulju, dr. Zeffron, dr. Ribač v Trstu, prošt Wlazovski i. dr. Na to je predsednik pozdravil še zastopnika beneških Slovencev g. Edvina Dorbola. Med brzojavkami so bili pozdravi državnih poslancev dr. Hrubana in Bazovinskega, mnogo čeških in hrvatskih.

Nato je pozdravil shod podpredsednik kmetijske županske zveze g. Stanovnik. V imenu Gorenjcev je pozdravil shod deželni poslanec g. Demšar.

Tretje slovesno zborovanje.

Pri tretjem slovesnem zborovanju je pozdravil predsednik Povše tudi gorška deželna poslanca gospoda župnika Blaža Grča in gospoda Lapanja. Nato so prečitali zopet neke brzojavke.

Nato je pozdravil tretji slov. kat. shod v imenu mladeniške organizacije v krepkih besedah mladenič Žebolt od Sv. Ilje.

Gospod Fran Gomilšek je govoril o organizaciji. G. dr. Krek je govoril o naših socialnih nalogah ter klical, da si mora vsakdo izpraševati svojo vest, ali jih je izpolnil. G. Gostinčar je govoril o delavskem vprašanju in naglašal, da se mora delavstvo, okleniti krščanske organizacije, ker krščanstvo je povzdignilo človeka in nči bratstvo ljudi.

Nato je prevzel predsedstvo dvorni svetnik g. Šuklje, a gospod vodja Povše je govoril o zahtevah kmečkega stanu. Konečno je govoril še g. dr. Šusteršič o klerikalnem zmagu in njegovih prijateljih. Zadnji je govoril knezoškof dr. Jeglič, izražajoč svojo veliko radost nad veselimi prepovedmi katoliške zavesti, ter podelil zborovalcem svoj blagoslov.

O kmečkem stanu.

Govoril na velikem zborovanju III. slov. katoliškega shoda državni poslanec dr. Korošec.

Prevzvišeni cerkveni dostojanstveniki! — Milo slovensko ljudstvo! — Dovolite mi, da vam povem eno zgodbo. Enkrat je živel en oče, ki je imel cel regiment otrok. V njegovi družini so vladale stare šege in navade. Tedaj pa se je zgodilo, da se je oče globoko zamislil in velik sklep je dozorel v njegovem srcu. In zbral je okoli sebe vse svoje otroke ter jim naznanil slovesno svoj sklep: Dosedaj smo živeli po starih šegah in običajih. Toda vidim in slišim od vseh strani, da to ni prava pot do sreče. Ampak vsestranska, neomejena prostost, to je nova voditeljica do sreče, v katero se zaupljivo obrača tisoč in tisoč ljudi. Bodi torej prosti! Verujte, kar hočete, živite, kakor hočete, skrbite za svoj kruh,

kakor morete. Olvezujem vas vseh vezi, vse vaše sile so odslej proste, vse lahko uporabite za svojo lastno srečo! Oče je izgovoril te besede, in njegovi otroci so z zadovoljnostjo veselo poskakljali med svet. Čez nekoliko desetletij je dohitela otroke vest, da jim oče umira in vsi so pohiteli k njegovi smrtni postelji. In oče se je ozrl na okoli sebe zbrane otroke ter jih vprašal: Ali vam je zlata svoboda prinesla srečo? Nekateri so molčali, drugi pa so namesto odgovora globoko in žalostno vzdihnil. Umirajoče oko očeta se je ozrlo na vzdihujoče. Bili so izdelana telesa, izsušeni obrazi in njihova obleka razcapana. Tedaj je bil prepričan, da svoboda mnogim njegovih otrok ni prinesla sreče in s to zavestjo v srcu je izdihnil svojo dušo.

Zgodbica je pri kraju! Oče, njegova misel, in njegovi otroci so nam dobri znanci. Oče je naše postavodajstvo, njegova misel je misel vsestranske svobode, tudi gospodarske, in njegovi otroci to so različni stanovi v naši državi. Oče, naš postavodajni zastop, naš državni zastop, sedaj ravno med strašnimi mukami na Dunaju umira. In različni stanovi se zbirajo okoli njega. In kažejo mu svojo nesrečo, tožijo mu svoj propad. Vidi se jim, da v dobi zlate liberalne svobode niso našli sreče, misel vsestranske svobode ni osrečila avstrijskih narodov in stanov. Med otroci, ki stojijo okoli smrtno postelje svojega svobodomiselnega očeta, zapazimo tudi moža visoke in lepe postave. Največji je med vsemi otroci, toda vidi se mu na obrazu, da ni srečen, da se mu slabo godi, da mu pojemajo moči. To je naš ljubi znanec, naš kmečki stan. Tudi kmečki stan je med onimi, ki dvigajo proti našemu postavodajstvu hudo obtožbo, da mu misel gospodarske svobode ni prinesla sreče, katere so mu obetali, ampak da ga je spravila na rob propada.

Z letom 1848 se začel v Avstriji doba gospodarskega liberalizma. Reklo se je tudi kmetu: Prost si, skrb za se kakor moreš, nihče te ne bo oviral, nihče se za te zmenil, prost si tlake, prost desetine, prost ovirajočih spon glede podedovanja in prostega razpolaganja s svojim posestvom. In ker se ob zelo važnih dogodkih morajo dajati spominki, se je v tej zgodovinski dobi tudi kmetu vtisnil spominek v roko. In kot spomin, da je napočila nova doba, doba zlate svobode, je dobil kmet v roko majhno knjižico, imenuje se davčna knjižica, najzanimivejša knjižica v biblioteki naših kmetov. Edina knjižnica, za katero skrbi država, da jo ima kmet vedno v rokah. —

Kmet je torej postal prost, in res, nihče se ni več zanj brigal, skrbeti je moral za svoj obstanek, kakor je mogel in vedel. In mogel in vedel je skrbeti samo tako, kakor se je naučil od svojih očetov in pradedov. Ostal je veren, bil je pošten, in delal je od zore do mraka neumorno. Deset, dvajset let, je šlo tako za silo. Toda polagoma je zapazil kmet čudne izpremembe okoli sebe. Zemljiška knjiga mu je postala cela črna, dolгови so zlezli na posestvo. Pridelki niso imeli več nobene cene. Žito, vino, les, živina, vse se je prodajalo sila nizko. Posestva so postala manj vredna, razkosavajo se

in boben jim poje dan na dan ter oznanja, da se posestniki menjujejo. Hlapci in dekle zapuščajo kmeta in hité v mesto, ter njegovi lastni sinovi in hčere obračajo hrbet očetovim domovom in si iščejo pri meščanih in tovarnarjih vsakdanjega kruha.

Kmet bo res kmalu popolnoma odrešen, prost, prost svojega posestva, prost svojih ljudi, prost svojega imena. Edino v čemur ima naš kmet zaznamovati res napredek, to je v dolgovih in davkih.

Na kmečkih posestvih v Avstriji je vknjiženega dolga okoli 8000 milijonov kron, tako, da presegajo samo obresti, ki jih morajo kmetje plačevati za ta dolg, petkrat svoto, ki se odraja kot zemljiški davek. Ta dolg leži kakor mora na avstrijskem kmetijstvu, osobito pa še na Slovenskem, in slabi naše narodne moči. Ker kmet komaj zmaguje obresti za vknjižene dolge in davke, ne more plačevati svojih služabnikov tako visoko kot tovarnarji in meščani, zato ga zapuščajo. Zapuščajo pa ga tudi lastni sinovi in hčere, nihče noče več posestva, na katerem je kmet veden suženj vknjiženih dolgov in davkov. Ne stradajo doma, toda v srcu vsakega človeka je nagon po napredku, po vedno večji sreči. Naši slovenski izseljenci, ki so namenjeni v večja mesta, ali v Nemčijo, ali v Ameriko, niso bledi, izžeti, lačni, obupani, marveč krepki, cvetoči, življenja in moči polni mladeniči in najčvrstejše ženske. Ne tako zelo obup, ampak veselo upanje in zavest lastnih sil in moči jih spremlja na žalostni poti iz domovine. Posebno naše ljudstvo je prebujeno. Zaveda se svojih dušnih in telesnih moči, zaveda se, da bi s temi moglo napredovati. Doma pa z žalostjo vidi, da vsa umnost in pridnost ne pomaga, da ni mogoče razviti svojih sil tako, kakor bi bilo treba in zato hiti v tujino, kjer misli lažje priti do sreče in blagostanja.

Zadnja leta zabeležuje Avstrija vsako leto po 170.000 izseljencev, večina kmečkega stanu, a to so samo izseljenci iz države, ne pa taki, ki se preselijo v mesta in se pridružijo delavskemu stanu. Po ljudskem štetju leta 1900 je bilo med 24 milijoni 14 milijonov kmečkega prebivalstva, deset let pozneje, leta 1900 pa je Avstrija že štela 26 milijonov prebivalstva, a med njimi samo 13.700.000 kmečkega prebivalstva. Na drugi strani je raslo število obrtniškega stanu, ki se povsod množi, odkar kmetje zapuščajo svoje domove. Leta 1890 je bilo prebivalcev obrtniškega stanu, kjer so posebno delavci všteti, 4 milijone in nekaj stotisočev, leta 1900 jih je bilo že 7 milijonov. Iz tega se vidi, kam sili kmetško ljudstvo, in te suhe, priproste številke same že jasno kažejo, da v Avstriji kmetški stan propada, in da se Avstrija nahaja na preobratu, da se prevstroja iz kmečke države v industrijsko državo. Naš kmečki stan propada in da se Avstrija nahaja na preobratu, da se preustroja iz kmečke države v industrijsko državo. Naš kmečki stan, naš kmet stoji ob robu propada.

Če se človek vidi ob robu propada, potem je trojno mogoče: Ali skoči vanj, to je najbolj neumno, ali pa se umakne, to je najbolj strahopetno, ali pa skoči čez, to je korajžno in podjetno. Naš

slovenski kmet je že pokazal, da ne pozna obupavanja, ampak da zna korajžen in podjeten biti, kadar se mu slabo godi. Spominjam le na zgodovino, na kmetke punte na Kranjskem, ko so kmetje s cepci, motikami in kosami šli nad svoje tlačitelje, ko so tekli potoči krvi. Postavili so si celo kmetškega kralja Matija Gubca, ki naj bi jih v bojih vodil in oprostil tlačiteljev. Nazadnje so kmetje podlegli. Gubec je bil umorjen, upor popolnoma potlačen in kmet se je moral zopet tlačiti dati, kakor poprej. Torej slovenski kmet je takrat pokazal, da ima korajžo, toda vrlo slovensko ljudstvo; to ni bilo pravo orožje, to ni bil pravi način vojevanja. In ni kmeta, ki bi bil prepričan, da bi se na ta načl n dalo kaj za njegov stan doseči.

(Konec pride.)

Dogodki na Reki.

Kakor je znano, se je vršilo v Zagrebu na Hrvaškem minoli teden vsesokolsko slavlje, katerega se je udeležilo na tisoče Sokolov iz vseh slovanskih pokrajin. Prišli so na to slavlje Sokoli iz Češke, iz Poljske, iz Slovenije, iz Dalmacije in tudi iz Bolgarije in s Črnogore. Italijani so dalmatinske Sokole napadli in insultirali, že ko so se mimo Zadra peljali v Zagreb. Da bi pa reški Italijani ne zaostali za dalmatinskimi, sklenili so napasti dalmatinske Sokole pri njih povratku iz Zagreba na Reko, kjer so se morali Sokoli vkrcati na parobrode s katerimi so se odpeljali v Dalmacijo. In kar so reški Italijani sklenili, to so tudi izvršili. Velika množica reških neodrešencev je namreč pričakovala Sokole blizu reškega kolodvora, in ko so Sokoli korakali po mestu, začela jih je ta italijanska druhal obšipavati z najgršimi psovkami. Iz nekaterih hiš pa so metali na Sokole kamenje, kroznike in druge predmete. Da si niso Sokoli pustili, katerih je bilo kakih 700, vse to dopasti, je samoobsebi umevno. Naskočili so torej napadalce ter jih tako pošleno oklestili, da si bodo ti junaki za vedno zapomnili, kdaj so bili Sokoli na Reki. Ranjenih je bilo pri spopadu mnogo oseb, med temi tudi nekateri Sokoli, a največ pa seveda Rečanov. Ker se je pa italijanski druhali ponesrečil napad na Sokole, začela je potem, ko so se Sokoli odpeljali, po mestu razsajati ter pobijati okna hrvaškim trgovcem, društvom, kakor tudi zasebnikom. Napadala je tudi po mestnih ulicah mimo idočé Hrvate in jih tudi mnogo nevarno ranila, tako da je moralo vojaštvo nastopati. Taki izgredi so trajali skoro ves minoli teden na Reki. Dogodki na Reki pa so našli primeren odmev v bližnjem Sušaku. Postopanje Italijanov na Reki je tako ogorčilo Hrvate v Sušaku, da so začeli vračati tam stanujočim Italijanom to, kar so reški Italijani posodili na Reki Hrvatom. Preganjati so začeli Italijane in poškodovali tudi vilo reškega župana, kateremu bi bili gotovo nategnili ušesa, da jo ni na skrivaj popihal iz Sušaka. Sploh je nastala kolikor na Reki tako tudi v Sušaku velika razburjenost, ki bi bila imela lahko najžalostnejše posledice, ako bi ne bilo vojaštva.

Politični pregled.

Državni zbor. — Prihodnja seja poslanske zbornice se bo vršila prihodnji torek dne 18. t. m. Seja prične ob 11. uri predpoludne.

Volilna reforma v Avstriji. — „Neue Freie Presse“ se bavi v posebnem članku, posvečenemu prihodnjemu parlamentarnemu delu, posebno tudi z volilno reformo. Naglašja, da je ta reforma postala neizogibna, tako, da jih ni niti poslancev niti strank, ki bi jo mogle preprečiti. Sploh da ni verjetno, da bi hotela zbornica sedaj porušiti vse težko delo, ki jo je izvršil volilni odsek.

Naš cesar ni šel na vojaške vaje v Dalmacijo. — Naš cesar se je imel udeležiti te dni vaj naše vojne mornarice, ki se vrše v dalmatinskih vodah blizu Dubrovnika, kakor tudi vojaških vaj na kopnem, ki so kombinirane z vajami vojne mornarice. Vspored potovanja in udeležitve vaj je bil že natanko določen. Ker se je pa cesar na vojaških vajah v Šleziji še precej prehladil, so zdravniki pregovorili cesarja, naj se ne udeleži omenjenih vojaških vaj v Dalmaciji. Cesar je poslušal zdravnike in ni šel v Dalmacijo, ampak poslal je tje kot svojega namestnika prestolonaslednika, nadvojvodo Fran Ferdinanda. Nadvojvodo potovanje, kakor tudi vojaške vaje se vrše pa popolnoma po določenem vspredu, kakor da bi se jih udeležil sam cesar. Nekateri listi so hoteli vedeti, da so politični nagibi bili vzrok, da se je cesar zadnji hip odločil za to, da se ne udeleži vaj, ali oficijelno časopisje odločno zavrača tako trditve in pravi, da se ni cesar udeležil vaj jedino iz zdravstvenih ozirov.

Novi general jezuitskega reda. — Na praznik rojstva M. D. so izvolili oo. jezuitje novega generala svojemu redu. Vsehl volilcev iz raznih provincij je bilo 81. Izvoljen je z 71 glasovi P. Francišek Ksaverij Wernz, rektor gregorijanske vsučilišča v Rimu in profesor kanoničnega prava. Ko je zaslišal izvolitev, je rekel: „Gospod, nisem vreden! Zgodi naj se volja Božja in volja sv. Ignacija“. Po pravilih jezuitskega reda ne more se izvoljenec odpovedati, ampak mora sprejeti izvolitev. Sv. Oče Pij X. se je te izvolitve zelo razveselil in je takoj poslal novemu generalu lastnoročno pismo.

Japonski generali v — hlevu. — Na Japonskem nameravajo povzdigniti živinorejo, da bi imeli najlepše vole čelga sveta. V ta namen pcutujejo vladni pooblaščenca po vseh živinorejskih deželah, da kupujejo najboljše plemenske bika. Otposlanci so prišli tudi k nekemu uglednemu švicarskemu živinorejcu, ki jih je peljal v svoj uzorni živinski hlev; Japonci pa so bili zelo presenečeni, ko so nad jaslji najboljših volov čitali imena Togo, Kuroki, Oyama in drugih generalov iz rusko-japonske vojske.

Zdravstveno stanje Stolipnovih otrok. — Zdravstveno stanje Stolipnovih otrok se je za toliko zboljšalo, da jih bodo zamogli prenesti v zimsko palačo, kamor se je na carjevo željo preselil Stolipin.

Dopisi.

Lokve, 6. sept. t. l. — Toliko časa sva molčala — jaz in „Soča“, ki jo „druka“ gospod Andrej Gabršček! Zdelo se je, kakor bi bila jezna — jaz in „Soča“! Pa nisva bila. Hvala Bogu, še sva prijatelja — jaz in „Soča“! Še me spominja. Zgodilo se je to zopet 1. sept. t. l. v 70. številki. In jaz — seveda — tudi ne smem molčati, kakor bi se jezil; zato evo te vrstice, da se še rada imava — jaz in „Soča“...

Ker sva si torej dobra — jaz in „Soča“, ki jo vliva g. A. Gabršček — si smeva tudi bolj natanko pregledati drug drugemu osrčje in drobce... Ona, moja „Soča“, je naša v mojem srcu, da „slepim javnost z brzojavkami“, in s tem mi je pogledala na dno srca. Kajti koga slepiti, spada v delokrog srca: in take reči takoj zapazijo ženske! Če namreč kak fant pravi, da ima kako punco rad, potem pa drugo poroči: — jo je slepil... Jaz pa — in ker jaz, seveda tudi drugi duhovniki, kakor zna vedeti le „Soča“! — slepimo z brzojavkami... Dobro! In jaz, kaj sem našel v drobu svoje ljube „Soče“? Neko pošast, katera „Sočo“

strašno grize in ujeđa: — ta pošast je III. slov. katoliški shod.

„Soča“, moja znanka! Ti si liberalna, mokraška, napredno-brezverska, a katoliško-krščanska že zdavna nisi: odkod torej in kako to, da je prišel v Tvoj nežni drob III. kat. shod? Kaj neki ima opraviti katoliški shod pri liberalcih, mokračih, naprednih brezvercih? In celo brzojavke so za Te pijavke, ki Ti žro črevesni mozeg — oh, odkod to? Viš, moja draga, jaz — kot „tesar in drvar“ — sem na boljšem: če me hote grizti kak liberalni raki ali krokodili, kar plankao v roke, pa vse zdrobim in jih ne pustim v drob... Zakaj nisi tako tudi Ti? Tudi Ti bi lahko vzela plankao, pa bi ssekala v drobne trske ves III. kat. shod, predno je obličal v Tvojem drobu. In one brzojavke, ki Te tudi ujedajo, bi že na telegrafskih drogih prestigla in storila vse polpise „nedolžne“. Oh, moja „Soča“, kako si nesrečna! Toliko se brigaš za naše shode ko Ti vendar ni treba! In če Te začne po njih trebit boleti — če dabiš „madron“ — pa si pomagati ne moreš... Mulo zdravilce bi Ti bil lahko jaz napravil pred odhodom v Ljubljano, če bi bil vedel, da Te bo tako ujedala celo „tesarska“ brzojavka s trnovske planote (pri kateri Ferd Winkler ni tako „nedolžen“, kakor misliš Ti!) Veš, kako zdravilce mislim? „Zakrivil“ bi bil eno brzojavko na shod v Trg. domu dne 26. avg... Prav tačas, ko bi bila Gabrščkovemu sogovorniku besela pošla... pa bi bila Ti skočila pred „elitno občinstvo“ in glasno jasno kazala n. pr. tako-le brzojavko:

„Lokve - Trnovo - Gorica - Gabršček.

S prejasne naše lokvarske višave pošljamo Gabrščku srčne pozdrave! On lepim „Perpetuum“ daje čast, debelim „črnúhom“ pa jemlje mast! Namesto na tretji katoliški shod smo šli mi rajši napitit sod; pa pihnuti tudi smo vkázali v „horne“, da so zavrtéle se góspice vzorne...

Ej, živio — juhé! — naš napredni plateau! Lokvarsko-trnovsko-goriško društvo antiklerikalcev...

Tak-le telegram bi bil „Soči“ všeč, kaj ne? Čeprav bi zanj „večina drugih“ Lokvarjev in Trnovcev še vedela ne... In moja prijateljica „Soča“ bi slavila vse lokv.-trn.-goriške „gospode-gospice“, dasi bi tak-le telegram „zakrivil“ sam „ta rogovilasti lokvarski nunc“...

Pa, kar je bilo, je bilo: toliko brzojavk s slovenskega sveta — in celo s trnovske planote! — Ni čuda, če vse to „Sočo“ po trebuhu grize, da vpije in se zvija... Pomislite, ljudje božji, kako naj ona vse to „precéra“? Zdravnik Breclj je sicer govoril na III. kat. shodu o higieni — kako naj si clovek skuša bolezni odstraniti in zdravje ohraniti: — ali kaj pomaga to „Soči“, ki ima že skozi in skozi „ferderban“ drob? Jaz ji tudi ne morem pomagati, čeprav je isti dr. Breclj tudi meni zaklical na istem kat. shodu: „Glavna naloga (hotel je reči, da bi „Sočo“ in Gabrščka ozdravili!) je vaša, duhovniki! Vi ste sol zemlje (namreč, da bi „Sočo“ posolili, da bi ne smrdelo več tako od nje!)... Toda jaz ji morem pomagati... In pravijo, da se je od „Soče“ tudi g. A. Gabršček nalezel „madrona“ — ubogi revež! „Taka je pač — bi rekel Turgenjev — njegova usoda! A vseeno mi je žal po njem — iz sočutja!“ In ker sočustvujem z njim, bi ga prosil, naj pregovori „Sočo“, s katero je tako tesno zvezan, da bo v svojih zadnjih vzdihih meni še bolj prijazna, nego do zdaj, ter da me vsled najine ljubezni ne titulira več, kakor zadnjič, češ, da sem „rogovilasti lokvarski nunc“, ampak da sem župnik in predsednik „tesarjev in drvarjev“ na Lokvah.

A. Plesničar.

Iz Komna. — Za nedeljo dne 9. t. m. je napovedal dekan komenski prec. gosp. Lukežič procesijo k Devici Mariji Oberšljanski. Namen te procesije je bil ta, da bi prosili Boga naj bi nam poslal blagodejnega in tako potrebnega dežja. Procesija se je vršila ob 3. uri pop. in vdeležilo se je je vse polno pobožnega občinstva iz komenske duhovnije, a prišlo je k procesiji tudi mnogo ljudstva iz sosednih duhovnij kakor iz Vojšnice, iz Gabrovice iz Kobleglave itd. Bog je oslišal našo molitev in v noči nedelje na pondeljek poslal nam je še precej tako zaželjenega dežja.

Z Livka. — Nesreča. Nečak pok. vodje dr. Iv. Hrasta, posestnik in starešina g. Andr. Hrast je hotel razstreliti škrl pred hišo. Mina je nepravilno

razpočila in ranila njega ter sodelavca. Vojaški zdravnik v Kobaridu pa ju je tako spretno operiral, da sta izven vse nevarnosti.

Obletnica. — Na Matajuro so praznovali obletnico postavitve velečastnega spomenika (1901): Kristu Rešeniku! Maševal je ob tej priliki t. j. dne 5. t. m., novoposvečeni g. škof padovanski, monsignor Pelico, ob asistenci videmskih bogoslovcev ter številne duhovščine veleoslavne slovenske šentpeterske župnije. Ob istej priliki je tudi brmal 68 otrok in birmance ter njihove botre prav prisrčno slovenski nagovoril.

Mlekarnica. — Prva livška mlekarnica izvrstno deluje. „Čuč“ prodaja skoro po isti ceni, kakor je prva leta prodajala celi sir; sirovo maslo je tudi zmerom dražje. Kdor ga je onkrat okusil, ga še požeži. Opažamo precej konkurence pri raznih prekupeh. Veselo znamenje je pa to, da se udje mlekarnice drže načela, naj rajši domačin zasluži, kakor pa tuj clovek.

Krošnjarstvo. — Krošnjariji se pritožujejo, da njihov obrt propada. Na Nizje Avstrijskem jim celo ne dovoljujejo krošnjariti več nego za štiri tedne. Vložili so prošnje na tamkajšnja glavarstva potom c. kr. okraj. glav. v Tolmino. Da bi le kaj izdalo!

Amerikanci. — V Ameriki jih imamo že nad 20. Pravkar smo dobili od naših Amerikancev 8080 K, kot podarek za tuk. cerkvico. Bog plačaj!

Z dežele. — Naši delavci tožijo, da po svetu ni zaslužka, ni denarja. Zakaj pa je denar za pogrešnega Laha, ki ga odnese toliko iz Avstrije? In vrhu tega se ti postavi še za vsako reč po robu, ne vede se ti kot gost, ampak kot gospodar. — Ko so bili naši delavci na Nemškem na delu, morali so plačati dotičnemu županstvu zunaj vsak teden eno marko, na leto 52 mark. Č. pa kdo ni plačal, je dalo županstvo kar na podjetnika in ta mu je kar pri računu odbil, češ: toliko imaš dati županstvu. Vprašamo: zakaj bi pa pri nas ne naložili davka Lahu? Koliko bi vsled tega ostalo v deželi, oziroma koliko bi lahko naši ljudje zaslužili, namesto da gre v laško deželo? Če gre noter nekaj konj ali lesa, to je le malo v primeri s tem kar odnese Lah. Naj bi se torej na primeren mestu delalo na to, da bo dobiček ostal deželi in ne le Lahu. O tem je bil sicer govor; toda le v veter! Če zahteva pri nas to visoka politika, da pride Lah brez davka v deželo, zakaj pa na Pruskem ne delajo enako z našimi ljudmi?...

Iz Deskel le redko kdaj naznaino kako novico, ker važnih prav ni, malenkostnih pa ne maramo. Veseli nas, ker smo dobili dušnega pastirja, kateri je prišel k nam v četrtek dne 6. sept. Težko smo ga pričakovali. Zlaj pa upamo, da bode dobro podučeval našo mladino v krščanskem nauku, ki ga je zelo potrebna. Nekaj moramo omeniti pa o sprejemu našega duhovnika. Sprejem je bil še precej slovesen, zvonovi so več dni poprej oznanjevali prihod dušnega pastirja, razobešene so bile zastave, kateere so povečevale to slavnost. V četrtek popoldne so se začeli zbirati ljudje poleg državne ceste, od koder pelje občinska cesta v Deskle. Ljudi je zmeraj več naraščalo, starih in mladih, otrok je bilo tudi še precej veliko. Vse je tako nekako veselo pričakovalo prihod. Le gospoda nadučitelja ni bilo blizu, da bi bil napravil red pri otrocih. To ljudem ni dopadlo. Menda je le vročina kriva, da se ni udeležil sprejema. Znano nam je dobro, da mu vročina škoduje. Drugega vzroka menda ni bilo. Da je tudi naš nadučitelj proti duhovščini napihujen, to bi bilo skoraj neverjetno. Saj ni podoben?

Iz Krna nam pišejo: V Kran se je ponesrečil Anton Gregorčič štev. 6. Sekal je namreč drva. Pri tem pa je tako nesrečno padel z nekega drevesa, da si je pri padcu zlomil nog. Poklicali so zdravnika, ki mu je nogo obvezal.

V Krnu imamo veliko sušo. Vode pomanjkuje skoraj v vsakem studencu. Otave ne bo. Za živino na planinah je jako slabo in še slabši bo zanj po zim, ko bode primanjkovalo krme. Krompir je jako droben in poleg tega se gnije.

Iz baške doline. — Novi most na dovozni cesti k postaji Grahovo so že začeli graditi. Delo je prevzel neki Rossi, ki je vzel na delo skoro same Italijane iz blažene dežele. To je škanda! Na Grahovem so napravili novo uro na

zvoniku. Objednam popravili so tudi zvonik. Za poštno nabiralnico se potegajo na Koritnici pri Grahovem. Dašnega pastirja si žele v Oblokah, pa imajo malo upanja da ga vdobe*) in to zaradi pomanjkanja duhovnov. Nič dobrega se ne sliši v Polbrdu, kjer se je razpor par prefranih naprednjakov, vedoč, da je v kalnem lahko ribariti. Po naši gorški dolini ni več tako čistega in prijetnega zraka kakor nekaj, veliki stroji ki vozijo navzgor nabruhuje vse polno neprijetnega dima. Z obžalovanjem so gledali ljudje velik vlak v katerem so se vozili goriški udeleženci na III. vselovenski kat. shod, drugi dan pa so izvestni ljudje natvezili nekaterim, da so šli v Ljubljano sklepat „novi“ zakon.

Od nas se jih ni mnogo udeležilo kat. shoda, kjer je bilo zanj premalo agitacije. Zadnji čas imamo pri nas precejšnjo sušo. Ako ne vdobimo v kratkem dežja, bode uničeni vsi poljski pridelki! Inače bi bila pri nas še precej dobra letina, le sadja pogrešamo.

Iz sv. Ivana pri Trstu. — Naša dekliška Marijina družba priredi dan 14. in 15. septembra romanje na sv. Goro pri Gorici. Romanja se udeleži lahko vsak. Ravnateljstvo c. k. državnih železnic je dovolilo, ako se udeležijo romanja 100 oseb, znižati ceno in sicer za 2 K 50 v. A hvala Bogu se je oglasilo približno že 120 oseb. Othajanje iz postaje Vrdelia ob 125 pop. in pridejo v Gorico ob 3-10 pop. V Solkanu pri Gorici bode počitek in ob 4. uri pop. bodo odšli skupno na sv. Goro, kamor pridejo ob 7. zv. V cerkvi bode govor, sv. blagoslov in še druga sv. opravila. Prenosišča naj si preskrbe romarji sami. Zjutraj okolo 6. ure sv. maša in skapnov. obhajilo. Pri maši bodo pela svetovanske Marijine hčere za tem bode zajuterk, in ob 9 uri zjutraj se poslovijo od svetogorske M. B. in dojdejo v Solkan ob 10½ nri, kjer bode kosilo in potem obiskovanje cerkve na Kostanjevici in ogled na mesto Gorice. Vsem romarjem se zapoveduje veden mir in dostojno obnašanje. Vsi romarji morajo biti že ob 7.05 na ces. kr. državnem kolodvoru in pridejo domov ob 8.40.

Novice.

Čenjenim naročnikom. —

Na poziv, naj bi naši naročniki poravnali letošnjo naročnino do konca avgusta, odzvalo se jih je žal, vse premalo. Naj se nas cenjeni naročniki spomnijo. Vsak krščanski naročnik naj si šteje v sveto dolžnost, poravnati zaostalo naročnino, in še iz minulih let ker imamo z listom ogromne stroške. Nekateri niso plačali naročnine še celo za l. 1905 in 1904. Cena listu od sedaj do novega leta je 1 K 36 v., za manj premožne pa 1 K.

Kdor lista redno ne prejema, naj reklamira: »Zadnje štev. lista nisem prejel«. Pismo bodi odprto, znamke ni treba. Na ovitku naj se poleg naslova zapiše: »Reklamacija«.

Duhovske spremembe v naši nadškofiji: Č. g. Ivan Reje, kapelan v Dornbergu, je imenovan za prefekta v deškem semenišku v Gorici, na njegovo mesto pride č. g. dr. Ignacij Kobal. Č. g. Ivan Drašček, kapelan v Biljah gre za župnijskega upravitelja v Jagerscer. Č. g. Ivan Meziniec, kapelan v Devinu, je premeščen za kapelana v Bije. Č. g. Francišek Švara, kapelan pri Sv. Luciji, pride za kapelana v Devin. Č. g. Josip Kos, novomašnik, je imenovan za kapelana pri Sv. Luciji. Č. g. Valentin Pirce I kapelan v Komnu, gre za vikarja v Obloke. Č. g. Francišek Lavrenčič, drugi kapelan v Komnu, je imenovan za prvega kapelana istotam.

Č. g. Gvido Russian, kapelan v Ogleju, gre za župnijskega upravitelja v B-lvedere. Č. g. Walter Venier, novomašnik, za kapelana v Ogleju. Č. g. Angelj Motar, kapelan v Fiumiču gre za kat. hsta v Červinjan. Č. g. Fr. Battaben, novomašnik za kapelana v Fiumiču. Č. g. Ivan Chiavadin, benediktin v Červinjanu, za vikarja v Rutaru. Č. g. Alojz Quaglia, vikar v Rutaru, gre za vikarja v Nigared. Č. g. Ben. Spagnoli, kapelan v Ločniku, za kurata v Dolnje. Č. g. Anton Carara,

*) So ga že vdobili. Op. ured.

kapelan v Gradežu, za kapelana v Ločnik. Č. g. Benet. Drius, novomašnik, za kapelana v Gradežu.

Izpremembe v frančiškanski provinciji. — Premeščeni so: V Ljubljano: P. Evgen Stanet, p. Albert Pirc; na Sv. Goro: p. Adalbert Fiere, Oton Kocjan; v Novo mesto: gvardijan p. Viljem Vindišar, p. Severin Fabiani; v Kamnik: gvardijan p. Matevž Vidmar, vikarij p. Angel Mlejnik, p. Blaž Farčnik; v Pazin: p. Dominik Nabernik; v Nazaret: gvardijan in župni upravitelj p. Salezij Vodusek; v Brežice: P. Teofil Zvec; na Brezje: p. Adolf Čadež. — V Rim se je podal č. p. Alkanant Črtanc nadaljevat modroslovne študije.

Za „Slovensko sirotišče“: P. n. Viktorija Zavnik 1 K; Eluard Štrekelj 2 K 18 v, Anton Velušček 40 v, Ivan Kumar 2 K.

Bog plati!

Društvo „Skalnica“. — V nedeljo je imel odbor društva „Skalnica“ sejo, pri kateri je bilo treba izvoliti novo predsednico namesto odstopivše gospice Emerike Holzinger pl. Weidlich. Izvoljena je gospodična Gabriela Abram. Odbornice so spoznale njeno skrb in njeno prizadevanje za društvo in so jo, davi najmlajšo v odboru, izvolile soglasno za predsednico. Čestitamo! — Prejšnji predsednici gospici Emeriki Holzinger pl. Weidlich je izrekel odbor svoje spoštovanje in zahvalo.

V kratkem času priredi društvo shod in veselico.

V šolo! — Šolsko leto na c. kr. gimnaziji in c. kr. realki v Gorici začne dne 18. sept. Sprejemni izpit bo dne 15. sept. Učenci, ki so že bili prejšnje leto na teh zavodih, se morajo prijaviti najkasneje do 17. sept.

Vpisovanje v posebne tečaje za odrasle na dekliških obrtnih šolah za šivanje in vezenje v „Šolskem Domu“ v Gorici se vrši ob enem z vpisovanjem v vsakdanjo šolo in se bo nadaljevalo ob šolskih dneh. Pouk pa začne v ponedeljek 1. oktobra.

Vpisovanje v deško obrtno-nadaljevalno šolo v Gorici se bo vršilo v

„Šolskem Domu“ v petek 14. septembra od 5. do 7. zvečer in v nedeljo 16. septembra ob 9. uri dopoldne. V nedeljo 16. t. m. začne tudi že redni pouk. Zato se opozarjajo mojstri in učenci, naj oboji skrbijo, da se vpišejo učenci o pravem času in da začnejo koj s početka redno zahajati v šolo.

Na c. kr. slovenski srednješolski pripravljalnici na gimnaziji v Gorici bode vpisovanje slovenskih učencev 15. septembra od 8.—12. ure. Starši ali njihovi namestniki prinesejo s seboj: 1. krstni list, ki priča, da učenec nima manj kot 9 pa tudi ne več kot 13 let; izpričevalo o dobro dovršenem 3. ali višjem razredu ljudske šole; 3. zdravniškovo izpričevalo o stavljenih kozah, o zdravih očeh in sploh o popolnem zdravju; 4. ubožni list, če so starši revni; 5. rodovnico. Prednost pri vsprejemanju imajo tisti slovenski učenci na Goriškem, ki v svojem domačem kraju nimajo nobene priloznosti, naučiti se nemščine in ki še ne hodijo v c. kr. deško vadnico v Gorici. Učnine je plačati 10 K za vsako polletje; ubogi in vredni učenci so oproščeni celo ali na pol. Odlični in dobri učenci c. kr. pripravljalnice se na gimnaziji in realki vsprejemajo brez vsprejemnega izpita. Šolsko leto 1906/7 se začne 18. septembra.

V Gorici, 7. septembra 1906.

C. kr. vodja Fr. Orešec.

Čč. duhovnim uradom na znanje.

— Vsled odredbe knezoškofjskega urada v Gorici se zahteva za vsako duhovnijo posebna knjiga za vpis birmancev („Liber Confirmatorum“). Ker do sedaj duhovni uradi teh tiskovin niso imeli, je „Narodna Tiskarna“ založila tudi te tiskovine, na močnem papirju (Handpapier). Opozarjajo se na to čč. duhovni uradi.

Vspehi protiverskega shoda v „Trgovskem Domu“, se že kažejo. — Mnogi delavci, ki so poslušali drzne besede Gabrščekove in Milostove, so prav radi tega pristopili k „Slovenskemu katoľ. delavskemu društvu“. Naše čete se množe vsestranski! Gabršček, Treo in Milost bodo kmalu generali brez vojakov.

Dobra letina. — Gabrščekova „Soča“ pripoveduje v zadnji številki, koliko dobička so imeli v soboto in nedeljo frančiškani na Sv. Gori, ko je prišlo na tisoče romarjev. Patri so baje nabirali in sedaj štejejo, koliko je dal praznik M. D. skupička. Na to odgovarjamo, da bi bilo veliko bolj pametno, če bi Gabršček povedal, koliko skupička je imela njegova tiskarna o priliki slavnosti v Tolmini, koliko so stali njegovi plakati in vabila, koliko so brezvestneži tam oslepili izletnike, koliko skupička so naredili „napredni“ krčmarji, kakor n. pr. Modrijan, pri tej slavnosti, koliko so stale uniforme tolminskih ognjegascev, kupljene pri židu Steinerju (Sčegavim posredovanjem?). To povejte!

Domačinom figo. — Pri neki „narodno-napredni“ veselici v naši okolici sodelovali so tudi pozabljeni pevskega društva iz „Trgovskega Doma“. Pri domači zabavi nanesel je pogovor na pevsko člane in nekdo se je drznil povprašati načelnika, kaksi domačini so li oni pevci, in odgovor je bil, da so vsi z naše Kranjske, ker pri domačih ni dobiti dobrih glasov. Reklo se je, da uradništvo pri „Ljudski posojilnici“ v „Trg. zadruzi“ in napredni tiskarni, kakor tudi učilenci v prodajalnah — če le možno — se rekrutirajo v Kranjskega, ker to je boljši material, ki poseduje večje zmožnosti v vsakem oziru za „napredno stranko“.

Iz tega resničnega pogovora posnamemo, da se je v dobi zadnjih 10 let pri nas vse preveč nastanil kranjski „napredni“ element na školo domačim ter posegal po službah, ki kravajo oljiva domačine. Mi nimamo nič proti temu, da naši bratje mal nam živijo ter pomagajo bodriti narodni čut, ki naj bo v resnici napreden, načelno pa na onega, ki žuga uničiti našim otrokom še mlo one zavesti na božje in cerkvene zapovedi, ki človeku jemlje vero in upanje v boljšo bodočnost ter ljubezen do bližnjega izključuje, ga podivja, da slednjič sklepa vse svoje nade: „Sij moja duša je kakor una od osla“.

Zato pa imata gotovo prejšnji in sedanji naprednjaški voditelj neodpustljiv

greh na sebi, da sta iztrgala mnogim domačinom kruh iz ust, a marsikojega nadpolnega mladika iz soščine spravila na led, da je tukaj slabo končal. — Grenko je pač videti, da tak, ki ima sicer lepo službo, mora na desno in levo pufati, da kavalirsko izhaja po „naprednih“ veselicah in plesih, medtem ko domačin pohaja brez zadruške in ne more dobiti dela pri „naprednih“ zavodih, ker nosi pečat, da je kranjski „napredni“ element boljši material od njega.

Naše „napredno“ glaslo trebilo ni sicer nikoli še javno o tem govorilo, toda mogoče spregovori sedaj v svojem tonu, ali le pogledaj v njeno uradništvo, upravnništvo, prodajalno, pisarno itd., kdo dobi prej delo in zadruška? Gotovo nam poreče, da nelično prepričati lastnimi brati. Ne! Mi iz srca radi sprejmemo brata k polni mizi, a pri prazni ostane tudi on lačen.

(Dalje na četrti strani.)

Skrb vsake gospodinjice je posvečena družinski blaginji!

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

Je po Kathreinerjevem načinu svojega proizvajanja okusna, zdrava v prospeh in poceni, ima torej neprecenljive prednosti za vsako gospodinjstvo!

Poudarjajte pri nakupovanju izredno ime Kathreiner in zahtevajte le izvirne zavoje z varstveno znamko župnik Kneipp.

Blago najboljše vrste

Zaloga res velikanska

„Krojaška zadruga“, Gorica,
Via Signori 7.

Za
jesenski — zimski
čas

so ravnokar došle razne v velikanski
izberi in zalogi nad vse

krasne novosti
modnega blaga:

modne volne, flanele, forštajne, sukno
za moške in dijaške obleke, svile za
bluze, salonske preproge, zavese, odeje,
šivane kuverte (Steppdecken), žime,
volne in perje za postelje itd.

PERILO

za
opreme nevesti,

kakor tudi za hotele in restavracije, za
zavode itd. itd.

Rumberško, belgijsko in švicarsko
platno, bombaževine, chiffon, cre-
ton, namizni prtji, serviette, bri-
salke, žepni robci po tvorniških
cenah.

Cene stalne.

Postrežba poštena.

P. n.

Dovoljujem se Vas prositi, da
nas o potrebi počastite s Vašim
cenj. obiskom in si ogledate vse
naše novosti, ali pa blagovolite na-
ročiti vzorce kateregakoli blaga,
koje Vam pošljemo radovoljno
franko na dom, da se prepričate
o naši zares bogati zalogi in iz-
beri, ki se lahko meri s vsako, tudi
najmodernejšo te stroke, naj si bo
v cenah kakor tudi v izbornosti
blaga.

Nadejaje se blagohotnega upo-
števanja naše prošnje, bilješim s
spoštovanjem

T. Hribar.

Konkurenca izključena

Blago vedno sveže

Surova predrznost. (Glas iz ljudstva). Že večkrat je bilo v „Soči“ čitati sledečo pobalinsko predrznost: „Susteršič sorodnik sv. Duha“. To je predrznost in podla zdivjanost, ki more roditi najbolj divje sadove. Kako je sploh mogoče, da se kaj takega pusti tiskati? Verni katoličani ne bi smeli dopustiti, da se kaj takega pusti tiskati. To je blasfemija najnižje vrste. Ni čuda, da se nad našim ljudstvom tako širi prava poganska surovost in brezvestnost. Če dobi zlasti priprcsta mladina v roke tako predrzno bogokletno pisarijo, ni čudno, da preklinja Boga in Mater božjo na najsurovejši način, ni čudno, da govori, da je njena duša kakor od osla. — Neizpodbitna resnica je, da listi, ki bežejo „Sočo“, so najbolj divji v obnašanju in govorjenju: k sv. maši ne hodijo nikdar, samega Boga primerjajo že v slov. jeziku živali, kateri primerjati ne bi se pustil niti A. G. — Katoličani bi morali pač stopiti na noge in se postaviti v krepko bran ljudem, ki naše ljudstvo podivjujejo in posurovljajo in ki trgajo iz srca že najpriprostejše spoštovanje do Boga. Katoličani ne pustimo, da bi naše dobro in verno ljudstvo zapeljevali ljudje, ki smešijo in blatijo vse, kar je v zvezi s sv. vero in ki širijo svoje žalostno prepričanje da je njihova duša kakor od osla!

Eden v imenu mnogih.

Kuhinjska šola se otvori spet 1. oktobra, na kar se opozarja one g.čne učenke, ki želijo vstopiti v šolo, kakor tudi cenj. goste. Več glej v oglasu.

Pesnik Anton Medved se je mudil te dni v Gorici, kjer je obiskal brata in sestro, ki biva tu.

Vabilo. — V nedeljo, dne 16. sept., ob 4. uri pop., bo imelo „slovensko katoliško politično društvo za bovški okraj“ svoj letni redni občni zbor z običajnim dnevnim redom. O splošnem političnem položaju poroča g. deželni poslanec Iv. Lapanja.

K obilni udeležbi uljudno vabi
Odbor.

Vrlemu možu čast in slava. — V torek 11. t. m. bi se bila kmalu pripetila velika nesreča v Orehovlju pri Biljah. Županstvo je naročilo 25-letnemu, ravnokar od vojakov došlemu Benediktu Podbršiču iz Dol. Vrtojbe, naj popravi in očisti občinski vodnjak v Orehovlju. Komaj je došel mladenič, ki je vešč takemu delu, na dno kakih 25 m globokega vodnjaka, vsuje se nanj zid in ga zakoplje nejmaj 2 m globoko. Skozi grobljo je bilo čuti stokanje ponesrečenega Podbršiča. Hitro so poklicali navzočniki 2 zidarja, naj gresta na pomoč. Spustili so ju v vodnjak, a takoj sta se vrnila, videč smrtno nevarnost zase, ker se je bilo bati, da se še kaj zidn podere, ako začneta ponesrečenca odkopovati. Tu se odloči 65-letni Blaž Gorkič iz Orehovlja, se spusti dol in začne neumorno reševalno delo. Klical je vedno, naj mu pride še kdo pomagat, le malo kdo se je osrdil, a ostal je v vodnjaku

le nekaj trenutkov, potem se dal hitro dvigniti. Blaž Gorkič pa je, ne meneč se za pretečo nevarnost nevrudno odkopal grobljo in po štiriurnem naporu delu izvekel ponesrečenca iz kamena in ga privezal na posodo, visečo na vrvi, ter ga dal potegniti na dan. Počelani zdravnik dr. Breclj iz Gorice je konstatiral na ponesrečencu vse polno raznih poškodb, ki pa nobena ni bila videti nevarna. Podelil mu je potrebno pomoč, potem pa vpričo številne množice javno pohvalil junaka Blaža Gorkiča, ki je, ne meneč se za svoje lastno življenje rešil mladeniča gotovega pogina. Toliko srčnosti in požrtvovalnosti se malokdaj vidi celo na bojnem polju. — Priporočamo vrlega moža c. kr. okr. glavarstvu, da mu oskrbi zaslugi primerno nagrado in odlikovanje!

Uboj. — V nedeljo je bil v italijanski vasi, imenovani pri Bordonih, javni ples. Tega plesa udeležil se je tudi Ant. Humar, posestnik iz Strmea pri Marjini-nemcelju. Iz dosedaj neznanega vzroka je prišlo pri plesu do prepira, mej kojim so Antona Humarja obili in ubitega vlekli proti Idrijci, kjer so ga vrgli v vodo. — Anton Humar, ki je tako žalostno končal svoje življenje, zapušča vdovo in šestero nepreskrbljenih otrok. Zares žalostne posledice javnih plesov!

Smrtna kosa. — V torek jutraj smo pokopali v Oseku moža poštenjaka, Jožefa Rožiča. V najlepši moški dobi, v 44. letu ga je pobrala nemila smrt po dolgi in mučni bolezni. Kdor je pokojnika poznal, ga ohrani gotovo v dobrem spominu.

Bil je čislán podžupan, blagajničar pri posojilnici in hranilnici v Oseku, skrben in priden gospodar, ki je vsakomur pomagal z dobrim svetom, če je le mogel.

Umrli je kakor žrtva svojega stanu. Lansko leto se je pri delu močno prehladil, bil potem bolan celo leto, dokler ga ni smrt rešila bolečin in trpljenja 10. t. m. previdenega s sv. zakramenti za umirajočce. Zapustil je številno rodbino, kateri izrekamo iskreno sožalje ob bridki izgubi.

Pokojnik je vžival splošno spoštovanje in vsakomur se je srce razžalostilo ko je zvon oznanjal, da ga ni več med živimi. In ko so ga položili v mrzel grob, ni bilo gotovo človeka, ki bi mu ne bil klical zadnjega pozdrava: „V miru počivaj!“

Nadvojvoda Fran Ferdinand v Divači. — V torek dne 11. t. m. se je peljal prestolonaslednik nadvojvoda Fran Ferdinand skozi Divačo v Pulj oziroma k vojaškim vajam v Dalmacijo. Postaja in najbližja okolica sta bili okrašeni z zastavami. Na privatnih posestvih so vihrale izključno slovenske zastave, a tudi na postaji je bila slovenska zastava zastopana. Naroda se je zbralo nepričakovano veliko vzlic slabemu vremenu, in je isti pozdravljal nadvojvodo glasnimi živio-klici. Nadvojvoda je stopil iz vlaka in je na nagovore jako prijazno

odgovarjal. Ta pristrčni vsprejem je napravil na nadvojvodo najugodnejši vtis.

Spomenik Jurija barona Vege bo v nedeljo, dne 16. septembra, v Moravčah slovesno odkrit. Spored: Ob 10. uri dopoldne slovesna sveta maša, ki ji sledi odkritje spomenika s slavnostnim govorom, z godbo slavnega 27. pešpolka kralj Leopold II. in s petjem

Strela je vdarila v pondejek v kameniti križ na cerkvi sv. Vicencija Paulanskega v Rocolu ter ga zdrobila na drobne kosce.

Kuhinjska šola!

Podpisana uljudno naznanja slav. občinstvu, osobito pa onim gospodičnam učenkam, ki se želijo izobraziti v kuhinju in v skrbnem gospodinjstvu, kakor tudi cenj. gg. gostom, da se kuhinjska šola otvori spet dne 1. okt. t. l. Učenke naj se oglasijo do 25. septembra pri podpisani. Da je ta šola velekorišna posebno mladim gospodinjam, to je že marsikatera bivša učenka priznala.

Za obilen obisk se toplo priporoča

Marija Grebenc,

voditeljica „Kuh. šole“
Gorica, ulica Vetturini 9.

Dva do tri dijake sprejme na stanovanje in hrano
Feliks Pirc v Ljubljani, stari trg št. 7.

Rojaki!
kupujte narodni kolek
„Šolskega Doma“.

Razglas.

Dražba za popravo favrovža v Kalu bo dne 30. septembra t. l. ob 2. uri pop. Varščina 5%. Delo mora biti dovršeno od 1. maja do 30. sept. 1907. Delo je cenjeno na 6600 kron. Natančnejša pojasnila se lahko pregleda v obč. uradu.

Županstvo Kal pri Kanalu.

dne 11. sept. 1906.

Lipičar,
župan.

Vabilo na občni zbor „Krojaške zadruga“ v Gorici

ki se bo vršil v četrtek dne 27. septembra 1906 ob 10. uri
zjutraj v posvetovalnici »Goriške zveze gospodarskih zadrug in
društev«, ulica Vetturini št. 9, I. nadstropje.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva in nadzorstva.
2. Potrjenje računov za l. 1905.
3. Volitev načelstva in nadzorstva.
4. Slučajnosti.

Ivan Bajt,
načelnik.

„Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani“

Dunajska cesta 19 — v Medjatovi hiši v pritličju — Dunajska cesta 19

Vsprejema:

1. Zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. Zavarovanja zvonov proti vsakoršni poškodbi in
3. Zavarovanja za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaju za življenje in za nezgode.

Glavno zastopstvo za Trst, Goriško in Istro pri g. Dragotinu STAREC, Trst, Via Valdirivo 16.

Rojaki Slovenci! Pristopajte k domači zavarovalnici!

Pojasnila daje in vsprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanje pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovalcem popolno varnost.

Svoji k svojim!